

Kokice
goje!

UKRATKO

UTORAK, 3. APRIL 2007.

GORAN MUSIĆ, REŽISER FILMA "SRBIJO, JE T'AIME"

Živim u inostranstvu 25 godina i gadno mi je kada pogledam te novine i medije koji govore o nama svašta. Dugo sam se trudio da objasnim sasvim banalne stvari kao npr. da je Beograd lep grad, što sam uradio na dve izložbe fotografija u Parizu.

kada su na ovim prostorima počela razdvajanja i ratovi, morao sam da objašnjavam da mi nismo ludaci koji nose noževe u zubima i kolju decu, šutiraju njihove glave već da smo mi hiljadugodišnja kultura, da na ovim prostorima živi i neki drugi svet. Svet koji je orijentisan prema duhovnom, da postoji srpska duša. Ja nisam nacionalista, ja sam samo realan.

FLORANS MORIJON, GLUMICA

Nadam se da se u filmu vidi koliko ja volim da se vratim svaki put u Beograd i u Srbiju. To nije zbog toga što ja sanjam Srbiju koja ne postoji, već je to zbog toga što sam ja ovde bila dovoljno često da bih mogla da znam kako je. Od kada učim sprski ja i bolje razumem razloge zbog kojih volim da budem tu. Ja nisam naivna, ja iz dana u dan saznajem zbog čega volim da budem u Srbiji.

Ideja za film nije potekla od mene, već od mog prijatelja Francuza koji je u to vreme radio u Bugarskoj i koji se nekako vezao za Istočnu Evropu. Gledao je vesti na televiziji i bio je veoma ljut kada je saznao šta se dešava u toj fabrici. Pozvao me je i rekao mi da želi da snimimo film o tome. On sa filmom nema nikakve veze, nikada u životu nije snimio ni kadar, pa sam mu obećala da ću mu pomoći. Ja sam di-

rektor fotografije, ali sam se u ovom filmu bavila i režijom. Naravno, pre nego što smo počeli snimanje radili smo istraživanje i pripreme. Film smo počeli da snimamo sopstvenim sredstvima, da bi smo u toku snimanja dobili novac od producenata i nekih televizija, i to od Nacionalne televizije Rumunija i Kanala Arte.

Upoznali smo veoma zanimljive ali i vrlo različite ljude na severu Francuske i u Rumuniji. Francuzi su zatvoreni i nekako egoistični, naravno dobri ljudi, ali su na snimanja dolazili u grupama i nisu hteli sami da govore pred kamerom. Rumuni su otvoreniji, ja to i sama znam, pričljivi. na krju smo pronašli jedan bračni par sa kojim smo uspeli da se dogovorimo. na kraju smo se sa njima i sprijateljili tako da smo još uvek u kontaktu.

Ne znam zbog čega, trenutno se u tom delu Rumunije gde je trenutno fabrika, sve dešava. Bar kada sam ja u pitanju. I ovaj, ali i film na kome radim se dešava na tom prostoru. Zbog toga sam ja vrlo često u kontaktu sa rumunskim akterima mog filma.

Nikos Sinos, autor filma "Životinjsko ponašanje"

Može se reći da je moj film—film o nasilju. O liku koji predstavlja svakodnevni lik koji je sam u kući, mozga ispranog od strane medija i iako je nasilje prikazano u filmu, ali na ironičan način. Odbrao sam animaciju zato što nisam mogao da prikazem ono životinjsko ponašanje u ljudskom karakteru drugačije. Mislim da bi bilo potrebno da se to naglasi. Na Kipru gde živim baš i nema animacije, a u Grčkoj je ima i veoma malo, uglavnom za reklame. Mislim da je ovo prvi film urađen na taj način.

Radio sa animaciju u Americi i Engleskoj i kad sam se vratio na Kipar ideju koju sam imao tamo želeo sam da pretvorim film.

NORA AGAPI, REŽISERKA FILMA "RADITI U BESCENJE"

54.

BEOGRADSKI FESTIVAL
DOKUMENTARNOG I KRATKOMETRAŽNOG FILMA

30. MART — 4. APRIL 2007.

Beograd
www.beograd.org.yu

Vojin Vasović, autor filma “ Sledeći “

MALI ZELENI LOPOV

Animirani film “Sledeći“ nastao je za vreme 5. IDRAF-a u Vranju., gde su Vasović i Stojan Đorđević oduševljeni školom animiranog filma odlučili da urade svoj crtač. Bez velikih ambicija da će stići i završiti ga za 5 dana boravka u Vranju, nastala je knjiga snimanja koja je i tako svedena izgledala neizvodljivo.

- Treba reći da se svi koji su radili ovaj film nikada pre nisu sreli s ovom formom i da, posebno crtači, nisu bili svesni kolika je sreća kada 270 crteža “poleti“. Uхваćeni u zanos 2D, ili još bolje - “ručne“, animacije, danonočno smo crtali, crtali, crtali... Interesantan je odnos reditelja prema crtanom liku koji treba da “glumi“ i na momente sam osetio kako dajem indikacije Stojanu- crtaču identično kao što bih davao nekom glumcu. Dobro je što Stojan i jeste glumac. Napomenuo bih da “Sledeći“ nije klasičan crtač. Daleko od toga da je avangardan, ali on nema tok niti likove kakve očekujemo u crtaču, već priča jednu tezu, odnosno krilaticu, koju smo već toliko puta videli- CARPE DIEM. Ono što se desilo dinosaurusima moglo je svakom da se desi, a za to, recimo, može da bude kriv i mali zeleni koji sedi na planetama... . Mala napomena: mali zeleni nije zelen, jer smo odustali od koncepta bojenja filma. Više nam se dopalo ovako. I još nešto. Imali smo nacrtanu špicu za film, ali nam je neko ukrao, a u Kragujevcu nismo imali stolove za animaciju, tako da smo je ištrihovali na kraju... Krivac nikada nije pronađen...

Vojin Vasović, režiser filma “ Imitacija smrti “

DOMAĆA HRANA I IZGUBLJENI PARFEM

Studirajući televizijsku režiju, a i privatno, Vasović je imao prilike da pogleda veliki broj dokumentarnih filmova, od kojih je većina a oni najbolji pogotovo, imala iza sebe jaku socijalnu dramu. Jedno vreme je bio ubeđen da je dobar dokumentarac nužno- socijalan. Istovremeno ga je iritiralo to što reditelj kao kreativno biće ne stvara dramu nego već datu je prezentuje. Tako je došao do ideje da napravi priču o jednoj običnoj osobi, koja ne trpi ništa strašno, ne prolazi ratove, ne živi na margini i tome slično, već ima svoju malu dramu kao i svako od nas. I do Smilje Spasojević:

-Pravio sam spisak zanimanja koja u sebi imaju neku malu tragediju, neku nedoslednost u toku, a budući i sam dete prosvetnih radnika najbliži mi je bio taj odnos učenika i profesora koji je-dnostavno posle tolikog intenziteta i razmene energije umire. Smiljana Spasojević je bila profesor u mojoj gimnaziji, i iako mi nije predavala, poznaoav sam je kao vrlo duhovitu (još bolje crno-humornu) osobu, a još pre toga i kao jednog od najimitiranijih profesora u školi. Porazgovarao sam jednom sa njom, pristala je i veoma mi je krivo što taj razgovor nije snimljen... Valjda kamera dodaje 50% ozbiljnosti svima.

Kao i na svakom snimanju, desi se nešto katastrofalno- direktor fotografije je podesio različite formate slike na dve kamere, a da stvar bude još upečatljivija, jednu je podesio na eksterijerno snimanje a drugu na enterijerno, tako da je, recimo jedan isti džemper u jednom planu bio n- randžast, a u drugom roze. Saradnja sa glavnim junakom je bila izuzetna. Svi smo se oduševili kad je Smilja jednog dana donela domaću hranu za celu ekipu, i da tog istog nije pala kiša, izgubio se objektiv, zilberica i parfem direktora fotografije- sve bi bilo super.

Boško Prostran, režiser filma “Johnny’s Video“

MUŠKI GLEDALAC ŽENSKE SLIKE

Video rad “Johnny’s video“ je nastao kao je- dan od rezultata radionice PARK 4D TV koja se održala u maju prošle godine u Akademskom kino klubu u Domu kulture Studentski grad. Radionicu je vodio mladi holandski umetnik Alberto de Mikele koji je i predstavio projekat PARK 4D TV. To je eksperimentalna RTV stanica iz Amsterdama koja 24sata dnevno vrti eksperimentalne filmove, video radove i zvučne instalacije i time temeljno podriva uobičajenu recepciju televizije kao medija. U tom kontekstu, nekoliko autora iz Srbije je imalo zadatak da u toku nedelju dana, koliko je radionica trajala, napravi nešto što bi odgovaralo konceptu PARK 4D TV-a. “Johnny’s video“ je “found footage“ i jedan od tih radova.

Otkud interesovanje za feminističku teoriju Lore Malvi?

- Interesovanje za feminističku teoriju filma Lore Malvi, ali i drugih autorki i autora, je deo interesovanja za teoriju filma uopšte. A s obzirom da u radu tretiram reprezentaciju žene u klasičnom igranom filmu, logično je bilo da u stvaranju koncepta pođem od feminističke teorije i to baš Lore Malvi i njene dihotomije na “muškog gledaoca“ i “žensku sliku“. Ne znam koliko sam u tome uspeo, a da nisam banalizovao ideju. Rad je realizovan za par dana. Ali u tome se možda i kriju poteškoće koje dolaze kasnije, pri njegovoj recepciji. Jer nisam želeo da se rad shvati doslovno i time sroza ideja. Drugo, čini mi se da je trebalo da se poslužim nekim drugim jezičkim sredstvima u realizaciji, ali za to nije bilo vremena. “Johnny’s video“ je, u stvari, jedan jedini kadar iz veoma poznatog film noara, veoma poznatog autora i znam da mogu imati problema sa autorskim pravima. Mislim, to je u suštini glupost, jer teško je poštovati autorska prava ukoliko neko iskoristi deo tuđeg dela da bi napravio potpuno drugačije i ne ugrozi original, a posebno što eksperimentalni film i video, kao što je poznato, uopšte nisu komercijalnog karaktera. Nisam očekivao da će rad učestvovati na bilo kojem festivalu, pa zato o autorskim pravima nisam ni razmišljao. Rad se možda može koristiti u interne, edukativne svrhe kao manje ili više uspešan pokušaj vizuelizacije jedne od filmskih teorija.

Film “Nastup“, režija Katarina O’Hearn

O zbunjenosti, paranoji, haosu i strahu jednog glumca. Film o gubljenju ličnog identiteta. Traganju za identitetom.

U mom filmu glumac je samo metafora za problem sa kojim se manje vise svi suočavamo u različitim periodima života.

Moj treći film po redu i ujedno i treći nastup na ovom festivalu.

Stop trik animacija, tehnika kojom je rađen ovaj film, je inače moja omiljena tehnika u animiranom filmu. Ovo je moj prvi projekat tog tipa i mnogo sam srečna da sam uspela da realizujem jedan takav film.

Svi ljudi koji su samnom radili na ovom filmu su zaista dali sve od sebe i bez njihovog ulaganja, ovaj film nikada ne bi izgledao kako izgleda.

Program SVEDOČENJA
Film “Studenički krst Svetog Simeona“, režiser Dragan Hadži Popović

DUH PREDAKA

Autor sve svoje ideje crpi iz ognjišta vere koje je smešteno u njegovom srcu, a utemeljeno zaslugama njegovih dobrih predaka kojima je stalno želeo da se nekako oduži. Ideja za ovaj film je potekla iz jedne istorijske nepravde, da život i delo jednog takvog čoveka kao što je Stefan Nemanja koga je nebo večnošću ovenčao, bude nedovoljno poznat čak i svom narodu. Ideja je bila da se ovim filmom pokaže iz kakvog je temelja nikao Sveti Sava. Ovaj film samo je prvi iz serijala koji će se sastojati od sedam filmova i zvaće se “Istorija srpske crkve sa nacionalnom istorijom“.

Koliki je izazov bio da “smestite“ trinaest vekova naše istorije u samo 42 minuta koliko film traje?

- Verujte, manji je izazov bio obraditi Sveto Pismo Novog Zaveta u dva serijala od po 180 minuta - Istina o svetoj zemlji i tragom svetih, nego li samo dotaći delić srpske istorije, jer ovde ljudi ne znaju šta im rođena deca rade svakodnevno, ali zato znaju i najskrivenije detalje svih javnih ličnosti. Trebalo je izabrati od nekoliko istorijskih istina onu najrealniju i mislim da sam to uspeo uz pomoć stručnih konsultanata. Inače, snimanje filma trajalo je tri godine u dvanaest zemalja, i iznenadilo me je što sam najviše poteškoća i nerazumevanja imao na Svetoj Gori i u manastiru Sopoćani.

Koji trenutak sa snimanja filma posebno pamтите?

Najlepši trenuci sa snimanja su oni u Jerusalimu i Svetoj zemlji, ali i u Crnoj Gori i Žičkoj eparhiji. Kao veroučitelj sa uživanjem snimam jer znam da i na taj način svedočim veru nepobedivoga Gospoda Hrista, koji je milostivo i pokajno zapovedio “propovedajte sa krovova“, a ja sam to nekako bukvalno shvatio...

Mladimir Puriša Đorđević, režiser filma “Ispovedaonica“

PRIČA JE DA NEMA PRIČE

Na upravo završenom FEST-u u programu «Evropa van Evrope“ prikazan je film «Dva“ Mladomira Puriše Đorđevića, koji nastao po motivima proze Zorana Živkovića. I kratki igrani film «Ispovedaonica“, koji ćemo videti na Fe-

stivalu dokumentarnog i kratkometražnog filma inspirisan je prozom istog autora. Objavljavajući da je proza Zorana Živkovića odlična inspiracija, o svom filmu Mladimir Puriša Đorđević kaže:

-Jednu sam priču iskoristio za kratki igrani film, dok su mi četiri priče osnova za igrani film. Glavnu ulogu u filmu «Ispovedaonica“ tumači Predrag Ejdus, a pored njega igraju i Ana Sofrenović i Dragan Mićanović. Čitav film traje 15 minuta, uključujući i špicu.

Kratki filmovi mogu da budu jako dugački, a dugački jako kratki...Vrlo sam zadovoljan što se film našao u konkurenciji i skrećem pažnju na ulogu Predraga Ejdusa koji je ostvario sjajnu ulogu.

Priča Zorana Živkovića me je privukla zbog toga što nema priču. Svi misle da u filmu mora da postoji neka priča. Ovde se sve vrti oko razgovora između jednog čoveka koji je Đavo i jednog čoveka koji je sveštenik. Sve ostalo ćete videti ako dođete na projekciju filma. A ako dođete na konferenciju za novinare danas, moći ćete da razgovarate i sa Zoranom Živkovićem, Predragom Ejdusom i Draganom Mićanovićem.

<p>Osnivač Festivala/Founder of the Festival Skupština grada Beograda City Assembly of Belgrade</p> <p>Savet Festivala/Festival Council: Janko Baljak, predsednik, Danica Acimović, Stefan Arsenijević, Jelena Bojović, Boro Drašković, Miša Milošević, Predrag Popović, Snežana Trstenjak, Slobodan Vuksić</p> <p>Umetnički direktor/Artistic Director: Vera Vlajić</p> <p>Organizator Festivala/Festival Organization and Production: Direkcija FEST-a</p>	<p>Selekciona komisija Festivala za domaći takmičarski program/Selection Committee for Domestic Competition Programme: Vladislava Vojnović, Oleg Novković, Srdan Vućinić</p> <p>Selekcija međunarodnog takmičarskog programa/International Competition Programme Selection: Vera Vlajić, Ivana Kronja, predselekcija/pre-selection</p> <p>Žiri Festivala/Festival Jury: Sayoko Kinoshita, Elena Christodoulidou, Milena Marković, Karpo Godina, Nenad Dukić</p> <p>Izvršni direktor/Executive Director: Marina Fafulić</p>	<p>Koordinator međunarodnih programa/International Programme Coordinator: Milica Curčin</p> <p>Glavni organizator/Chief Organizer: Sveta Strahinić</p> <p>Marketing/Marketing: Danijela Pušara, Dijana Metlić</p> <p>Sekretar Festivala/Festival Secretary: Sonja Đurović</p> <p>Rukovodilac Press službe/Head of Press Service: Dragan Jovićević</p> <p>Press služba/Press service: Vuk Pajković, asistent/Assistant</p>	<p>Đorde Zelenović, asistent/Assistant Ana Stevanović, asistent/Assistant Nevena Matović, urednik Biltena/Bulletin Editor Aleksandar Stojković, dizajn Biltena/Bulletin Design Aleksandar Radošć, P.R/P.R. Slobodan Jotić, fotoreporter/Photographer Bogdan Petrović, prevodilac/Translator Web prezentacija/Web Design: Goran Todorov</p> <p>Pokrovitelj Festivala/Festival Supported by: Ministarstvo kulture Republike Srbije The Ministry of Culture of the Republic of Serbia</p>
--	--	---	---

Ljubodrag Starovlah, režiser filma “Avanture zrna prašine“

OPSESIJA U PRAHU

U martu 2005. godine Ljubodrag je saznao da dolazi “neki“ Zerzan i da je on nekakav anarho-primitivist. Iz iscrpnog biltena od desetak strana, koji je pripremio Aleksa Golijanin njegov domaćin i, ujedno osnivač i izdavač “Anarhije blok 45“, kome Ljubodrag ovom prilikom izražava zahvalnost, saznao je ono osnovno o Džonovom životu i radu.

- Prosto, morao sam da uradim intervju sa njim. Sa svojim kolegom Milanom Kostićem, sastavio sam mail, u kome smo naznačili osnovne crte junaka našeg filma i stvari o kojima bismo pričali, koje imaju i te kako veze sa stvarima o kojima Džon piše. Taj film nije imao veze sa “Avanturama zrna prašine“.

Džonu se to dopalo i prihvatio je da se nađe sa nama. U Aleksinom stanu, pričali smo jedno sat i po. Baš, pričali. U tom razgovoru nije bilo ničeg formalnog, niti smo mi radili za neku stanicu ili novine. Nekad je uzbuđene bilo toliko da smo se više koristili pantomimom nego rečima. Film nismo snimili, bar ne još, a tu je stajao taj intervju sa par izvršnih zapažanja i stavova. Početkom 2006, svako sa moje klase je morao da snimi eksperimentalni film. Moj film je imao za temu prašinu, koja je neka vrsta lične opsesije. I sad, u scenariju je pisalo: “Akter pincetom pokušava da uhvati zrno prašine“. Nekako sve se uklopilo, Zerzanova priča, moje opsesije i akterova nastojanja. Iz svega navedenog jasno je zašto sam uradio ovaj “alternativni intervju“.

Ivan Bukvić, režiser filma “Pasulj“

PASULJ LOŠ ZA JETRU

Ivana Bukvića je priča iz stvarnog života, koju mu je otac ispričao, inspirisala da snimi film. Kaže da se ta priča već godinama prepričava, u Bosni, Hrvatskoj... samo se uniforme aktera menjaju, i nekad je pašteta umesto pasulja, ali suština ostaje ista.

Rat, pasulj, milost - kako ste došli na ideju da sve to povežete?

Sam događaj je, ako je istinit, toliko jak i pre-pričavan baš zbog toga što su se ta tri elementa sama povezala. I tu je suština te ideje. Ali kad se prešlo sa ideje na realizaciju, nastali su manji problemi. Zamislite pljusak, pet sati ujutru, nema krova u kuli, mokri smo do gole kože, krademo struju iz neke firme u koju smo provalili oko dva, ja nemam knjigu snimanja, lokacija opasna po život ekipe... a to je dan kad je sve išlo po planu. Da li će ovaj film učestvovati na još nekim festivalima?

Ne znam, kako fakultet odluči. To bi bilo dobro za film, ali loše za moju jetru.

Ivana Todorović, režiserka filma "Svakodnevica romske dece u bloku 71"

Kao student Mirovnih studija u organizaciji NVO MOST upoznala sam se sa problemima sa kojima se susreću romska deca, počev od uslova života pa do nepohađanja škole ili slanja u specijalne škole. Zabrinuta za najugroženiju manjinu u našoj zemlji i za najsiromašniju decu odlučila sam se na diplomsko istraživanje (na katedri za Etnologiju i Antropologiju) načina života romske dece u nekihijenskom naselju. Isto takođe živim na Novom Beogradu često sam srećala romsku decu koja proše po ulicama i zamolila sam ih da me povedu sa sobom u njihovo naselje. To dvoje dece su bili Nemanja i Marina sa kojima sam i najviše provodila vremena u Bloku 71. Tokom tri meseca odlazila sam u naselje i video kamerom beležila aktivnosti brojne porodice Stanković. Dokumentarni film koji sam napravila predstavlja aktivistički pristup studentkinje antropologije u osvetljavanju problema sa kojima se romska zajednica susreće

Ivana Todorović, director of the film "Everyday life of Roma children from block 71"

There are 600 squatter settlements in Serbia, the inhabitants of which are mostly of Roma origin. Of these, 105 are in Belgrade with a further 17 in New Belgrade. This young filmmaker has gained remarkable access to one of these settlements and shows the everyday life of the Stankovic family: A Roma family who live behind the skyscrapers of Block 71 in New Belgrade. This is a documentary full of optimism and warmth, and a strong counter to the negative images usually associated with the Roma population.
"Conversation in Film" International Documentary Film Festival, London, England

Simo Brdar, director of the film "Sun and Wire"

A MIRACULOUS STORY FROM THE SUBURBS

All my stories are from the suburbs of life. The place I live in I see as a suburb of a society, the epithel. The epithel, or should I say, the different skin, sends the impulses to the brain. It seems to me that the brain is a deception, because it can be indoctrinated, unreal. However, what the suburbs say is usually a fact. In these areas of life, I meet, at first glance, ordinary people. I say "at first glance", because these people are very unusual and layered.

It these suburb journeys and research of mine, I met Milja Kaurin and a formidable story. She and her 14-strong family were taken in 1942 to a camp. Only five survived, including Mila. Milja was made blind by the Ustashi by forcing her to look in the hot sun, fire, the rain... until she was completely blind.

The point of the story is her sentence: "My eyes dropped out in Jasenovac."

But what opened my eyes even more and what emphasizes Milja as an extraordinary person – and it is also important as a message from the suburbs – is not only the story about what the Ustashi did to her and her family, but the story about us.

Milja has been living in absolute darkness for 62 years, as well as in absolute misery, having no one nowhere... I have understood her and her story as a lantern that should enlighten our souls.

She is a sum of horrific human fate and optimism. Milja does not moan, her hands are her eyes and this film is an attempt to record what Milja and thousands of other people had been through in Jasenovac.

Sve moje priče su sa periferije života. Ovo gde ja živim, smatram periferijom jednog društava, epitelom. Epitel, ili da kažem drugačije koža, šalje impulse u mozak. Čini mi se da je mozak obmana jer može biti indoktriniran, nerealan, irealan. A ono što periferija kazuje najčešće je faktografija.

U tim predelima života ja srećem sasvim, naizgled, obične ljude. Kažem neizgled jer su ti ljudi, veoma neobični, slojeviti i sadržajni.

U tim svojim perifernim skitnjama i israživanjima srećo i Milju Kaurin i jednu čudesnu priču.

Njenu četrnaestočlanu porodicu su 1942. godine oterali u logor. Od njih četrnaestoro preživelo je petoro, među njima je bila i Milja.

Milju su Ustaše oslepele terajući je da gleda u vrelo petrovdasko sunce, u vatru, u kišu... do potpunog oslepljenja.

Šiže priče je njena rečenica: "Meni su oči iskapale u Jasenovcu."

Ali, ono što mi je još više otvorilo oči i što Milju kao izuzetnu ličnost potencira, a značajno je veoma kao poruka sa periferije je to što je njena ne samo priča o tome šta su uradile Ustaše njoj i njenoj porodici, nego i priča o nama.

Milja 62 godina živi u apsolutnom mraku i u apsolutnoj bedi, bez igde ikoga...

Ja sam nju i njenu priču shvatio kao jedan fenjer koji bi trebalo da osvetli naše duše.

Ona je koncentracija stravične ljudske sudbine i optimizma.

Milja ne jauče, njene ruke su njene oči, a film je pokušaj da se zabeleži ono što je Milja doživela sa još hiljade ljudi u Jasenovcu.

Simo Brdar, reditelj filma "Sunce i žica"

ČUDESNA PRIČA SA PERIFERIJE

Dom sindikata

13:00	15:30	18:00	20:30
PANORAMA DOMAĆA (129')	PANORAMA MEĐUNARODNA (90')	MEĐUNARODNI TAKMIČARSKI PROGRAM 4 (122')	DOMAĆI TAKMIČARSKI PROGRAM 5 (109')
• Around 30 (8'22") • Planeta BIGZ (38') • Poeme za kišu suza (22') • Rakete (22'40") • Reciklaža-poslednja opomena (10') • Zvuci tišine (15') 7. Wunderkind (13')	• Torsia (16'35") • Roždestvo/Božić (15') • For(rest in the Des(s)ert (12') • Side Show (5'45") • The Playground (10'15") • Zohra (15') • Angel (15'15")	• A Girl and Her Accordion (30') • Holly Warriors (39') • Mozart Party 06 (1') • At the Datcha (26') • Where is Estel? (3') • Milan (23')	• Građanin Ker (15') • Clair de lune-Mesečina (4'30") • Boxer ide u raj (15') • Svetionik br. 8 (8') • Brljivja kornjača (4') • Ostaci (6') • Zabranjeni bez zabrane (56')

Dvorana Kulturnog centra

11:00	13:30	16:00	18:30	21:00
DOMAĆI TAKMIČARSKI PROGRAM 2 (121')	DOMAĆI TAKMIČARSKI PROGRAM 1 (114')	NAGRADA ZA ŽIVOTNO DELO BRACA VRANEŠEVIĆ	JAPANSKI ANIMIRANI FILM PROGRAM 1 (75'57")	JAPANSKI ANIMIRANI FILM PROGRAM 2 (92'43")
• E moja Šar planino (19') • Crna svetlost (6') • Građanin (13'44") • Argonauta project (4') • Imitacija smrti (23') • Bruklin rain (3') • Gera (25') • Strava i užas(t) (27')	• Simfonija ruku (10') • Cvor (9') • Kako je nastao Ilijian (5') • Intra Muros-Jedna obična priča (14') • Moulénin ruž (5'41") • Nesreća uvek ima tendenciju da se uvećava (9') • Zemlja živih	• Holivud u kući braće Vranešević (25') • Kuda ide naše malo društvo (12') • Zdravi ljudi za rasonodu (12') • Zastave (9') • Antidogmin (9') • Hiromanrija (6') • Pontius Pilatus (5')	• TarZAN (6') • Freedom (4'31") • An Instant (3'28") • Home Alone (4') • Laughing Moon (6') • Ski Jumping Pairs (5'36") • A Man who was Seeing Hellish Bottom (4') • Pieces (2'16") • Affordance (3'12") • Wind (5'20") • Kappa (12'54") • Au Fou !(10') • Made in Japan (9')	• Geba Geba Show Time (28') • Japanese (6') • The Last Air Raid-Kumagaya (28') • Made in Okinawa (17'43") • Pica Don (10') • What on Earth is He? (3'40")

